

Barbara Cartland

Neitsi Pariisis

Barbara Cartland
A Virgin in Paris
1966

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Mari Mets

© 1966 by Barbara Cartland.

All rights reserved.

© 2008 Kirjastus AMOR

M07177708

ISBN 978-9949-401-66-6

Kirjastuse AMOR kõiki raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil
www.ersen.ee

Esimene peatükk

„*K*as see maja?” küsis Gardenia pisut närviliselt prantsuse keeles, kui igivana fiakker aeglustas Champs Élysées’ga paralleelse kõrvaltäna äärsse suure häärberi sammaskoja ees kiirust.

„*Oui, ma’m’selle,*” * vastas kutsar. „See on õige koht – eksida oleks raske.” Kutsar peatas rääkides hobuse ja sülgas jõuliselt teisele poole troskat.

Gardenia tundis võbinat. Midagi hirmutavat oli nii mehe jultunud käitumises kui ka selles, et kogu maja säras tules ning sees toimus vähimagi kahtluseta pidu.

Eesukseni oli lausa raske pääseda. Kruusatatud sissesõiduteel seisis hulk läikivaid automobiile ning niisama palju elegantseid kinniseid tõldu hõberakmetes hobustega. Nende eest näis hoolt kandvat terve armee uhketes sääristes ja kaherealises vormis sohvreid, prillid mütsinokale tõstetud, kokardiga ja keepides kutsareid ning bordookarva vormis teenreid. See kõik tundus Gardenia kogenematule silmale teatraalselt toretsev.

Kutsar ronis iidselt sõidukilt alla ega hoolinud isegi ohjade kinnitamisest, kuna hobune, kelle küljeluud olid haletsusväärsest nähtaval, oli liiga väsinud, et sunnita liikuda.

* jah, preili (pr k)

„See on see koht, mis te ütlesite, *ma'm'selle*,” kordas kutsar, „muidugi kui te pole juhtumisi meelt muutnud.”

Jälle oli mehe silmis see läige ja tema hääles miski, mis sundis Gardenia vaistlikult kangestuma.

„Ei, olen kindel, et tõite mind õigesse kohta,” vastas ta jäigalt. „Palun öelge, kui palju ma teile võlgnen.”

Kutsar nimetas summa, mis oli selgelt ülepakutud. Gardenia kõhkles, kuid oli liiga piinlik hakata vaidlema, kui kuuldekauguses oli nii palju inimesi. Ta mõistis, et nii mõnedki sohvid ja kutsarid piidlevad teda varjamatu uudishimuga. Gardenia avastas õnneks, et tal on rahakotis piisav summa ja ehkki see võttis talt peaaegu viimse penni, lisas ta žestina ka väikese *purboire*^{*}, leides, et mees on selle ära teeninud.

„Palun tooge minu kohver sisse,” ütles Gardenia vaikel daamilikul häälel, mis sundis kutsari edasiste kommentaarideta kuuletuma. Neiu astus mööda laia kivitreppi mehe ees üles. Eesuks oli paakil ja nüüd kostis seest rõõmsat viiulimuusikat. Seda kippus aga peaaegu summutama jutukõmin ja kile, üsna kole naer, mis mõjus kuidagi hüljatuna.

Uudistamiseks ei jäänud aga kuigi palju aega. Toretsev lakei, kellel oli seljas samasugune veinpunane arvutute kuldnooride ja -nööpidega ehitud livree nagu väljas ootavatel teenritel, lõi ukse pärani. Lakeil oli peas puuderdatud parukas, jalas põlvpuksid ja käes valged kindad, mis tundusid talle pisut suured. Mees seisis jäigalt, lõug püsti ja pilk suunatud kuhugi üle Gardenia pea. Neiu avastas, et hääle väriseb tugevasti, kui ta ütles:

„Sooviksin näha hertsoginna de Mabilloni.”

* jootraha (pr k)

Neitsi Pariisis

Lakei ei vastanud. Lähemale astus teine, veel uhkem mees, kelle ametisau reetis, et tegemist on majordoomuse või mõne väga kõrge teenriga.

„Kas Tema Hiilgus ootab teid, *ma'm'selle?*” küsis mees toonil, mis andis selgelt mõista, et selline võimalus üllataks teda suuresti.

Gardenia raputas pead.

„Kardan, et ei,” ütles ta, „ent kui teataksite Tema Hiilgusele minu nime, siis võtab ta mu kindlasti vastu.”